

Irmáns inseparables

5ºB. Autor: Iris López Alcántara

1er Premio: Ouro

3º Ciclo de Primaria

VIII CERTÁMEN LITERARIO "LETRAS DE BABEL"

5ºB. Autor: Iris López Alcántara.

“Irmáns inseparables”

Había unha vez una nena e un neno que eran irmáns. A nena chamábase Vera e o neno Carlo. Ademais de irmáns eran os mellores amigos. Un día foron camiñar polo bosque e atoparon una cova.

- Vaíamos Vera! – Decía insistentemente Carlo.
- Non. Non sabemos o que podemos atopar! Respondeu Vera con medo.
- Iso é que tes medo.
- Non, non é verdade.
- Medosa, medosa, medosa.

Vera empezou a chorar e marchouse detrás dunha árbore que estaba preto da cova.

Carlo enfado pensou:

-Agora xa podó ir á cova e correu cara a cova sin que ninguén o vise.

Carlo correu cara a cova sen que ninguén o vese.

Dentro da cova había una pedra moi bonita. A Carlo empezáronlle a brillar os ollos (gustábanlle moito as cosas brillantes).

Colleuna e de repente...transformouse nun cadelión. Tiña un colar no pescozo e , colgando del, a pedra.

Correndo a catro patas foi buscar a súa irmá. Despois de moito esforzó atopouna preto da cova, apoiada nunha árbore chorando.

-Guau , guau, guau – insitía Carlo.

-Oh! Cadelión, que pasa? Estás triste? Porque eu si, o meu irmán anoxouxe connigo e pensó que non me vai a perdoar – dixo triston Vera.

Carlo sentíase moi mal polo que fixera.

-Queres quedarte comigo? Es moi bonito.

- Carlo seguíuna.

- Vou buscar ao meu irmán.

Vera fou correndo ara onde se enfadaran. Buscou e buscou pero non o atopou.

Carlo pensaba:

-Nunca me vai a atopar. Teño que axudala.

Carlo empurrouna cara a cova onde estaba a súa roupa.

Vera dixo:

-A roupa do meu irmá! Canciño, como sabes ti que o meu irmán estuvo aquí.

Carlo empezou a escribir na terra da cova coa súa pata, escribía un pouco mal pero Vera entendíao.

Carlo escribía : “ Eu son Carlo”.

Seguia escribindo.

“Collín una pedra e transformeime nun can”.

Vera dixo:

-Non te preocupes irmanciño eu xa sei que facer.

Colleuno no colo e empezou a correr ata chegar á casa dunha vella bruxa.Vera petou na porta e Carlo ladrou.

-Toc toc toc.

-Guau guau guau.

A bruxa abriu.

-Ola nenos, que pasa?

-Señorita bruxa, é que o meu irmán converteuse nun can por culpa dunha pedra.

-Xa entendo... O que tedes que facer é moi sinxelo. Ves a pedra que ten no colar?

-Si. Respondeu Vera.

-Pois tes que levalo onde a colleu e deixala no seu sitio, despois tendes que dicirvos algo bonito e entón... pufm volverá ser unha persoa.

Cando chegaron á cova, Vera colleu a pedra e a deixou no sitio tal e como dixera a bruxa. Logo Vera díxolle a Carlo:

-Non teño un mellor irmán ca ti Carlo.

E Carlo lle dixo na linguaxe dos cans:

-Non teño unha millor irmá ca ti Vera.

Nuns intre Carlo converteuse nun humano de novo. Todo sememllaba un sono.

Vera díxolle a Carlo:

-Botábate de menos, aínda que... eras un cadeliño moi belo.

Os dous botáronse a rir.

Vera díxolle a Carlo:

-Veña Carlo! É hora de ir para casa.